

Avrostning bakom kulisserna

Utdrag ur En spättas dagbok

Text o foto:
Cécile Tartar Jönsson, Mats Jönsson

6/4 del 1: Funktionärsträff

Dags för nästa äventyr. Vi kör nu till Limhamns Motorklubb, vid Sturup Raceway för att vara med på funktionärsträffen inför avrostningen som anordnas av BMW MC-klubben D15 nästa vecka. Denna gång ska vi vara med som funktionärer i stället för som deltagare. Det ska bli spännande att få hjälpa till.

Mia är redan framme när vi anländer strax före kl.15 och de flesta funktionärerna anländer strax efter oss. Det är trevligt att få återse Linda som vi träffade på avrostningen förra året och som då precis höll på att ta körkort (*se Bumsen 3 2024*).

Vi delas in i olika grupper. Mats ska vara med i asfaltgruppen. Vi går tillsammans med bland andra Mia och Linda och inspekterar asfalten. Det behöver verkligen sopas. Mia ska ringa in någon ansvarig i veckan så att det kan vara rent när vi kommer på söndag.

Per-Anders och Kristina anländer. De ska ha ansvar över maten. Jag ska hjälpa till med servering. Vi går sedan gemensamt mot huset för att inspektera köket och Kristina antecknar vad som behöver inhämtas för att allt ska fungera nästa vecka.

Mia läser upp sin lista över vad hon behöver ta med och vi kompletterar med det nödvändiga, bland annat en extra First Aid Kit och ett måttband.

– Är du vårdutbildad, frågar Mia mig.
– Nej, jag kan bara HLR som jag fick repetera för två veckor sedan, svarar jag (*se Bumsen 3 2024*).
– Det är inte så bara, genmäler Mia. Kan du tänka dig att vara vårdansvarig på söndag?

Jag berättar för Mia att jag har återkommande mardrömmar om att jag alltid slår fel nummer när jag ska ringa 112. Vågar jag verkligen vara sjukvårds-

ansvarig på söndag? Jag föredrar att vara köksansvarig, säger jag ärligt.

– Jag ska kolla med Jeanette om hon kan, lugnar Mia ner mig.

Som tack för att vi ställer upp som funktionärer bjuds vi på en god, fylld macka och kanel-längd. Det sitter fint. Nu är det bara att invänta nästa vecka. Klockan 7:30 ska vi samlas. Jag hoppas på att vi får lika fint väder som vi hade förra året. Det kommer att bli en riktigt bra dag.

13/4 del 2: Kul utan hjul

Kl.7:03, 7°C. Högt dis i luften i Åkarp. Det blåser kallt, men jag får klara mig utan mina el-kläder den korta sträckan ner till Sturup idag. Koltrasten kvittrar glatt. De rosa körsbärsträden, de gula forsythiabuskarna och de vita plommonträden blommar för fullt i varje trädgård vi passerar.

Vi är lite sena så det blir snabbaste vägen ner till motorklubben. Diset sänker sig men inte tillräckligt så att det blir dimmigt. Sikten är bra. Mats kör fort och lite väl hackigt, men han sänker i alla fall hastigheten när han kör förbi fartkamerorna.

Dimman lättar plötsligt i horisonten och solen träder fram bakom molnen. I skyn lyser en pärla med skarpa konturer som man kan beskåda utan att skada ögonen.

Mina tankar vandrar iväg. Hur ska det vara idag? Det ska bli kul att få hjälpa till med serveringen i matsalen. Jag spanar efter rådjur, men ser bara fasaner överallt. Helt plötsligt bromsar Mats kraftigt. Det är nästan han tvärnitar. Reflexerna sitter (se *Bumsen 3 2023*). Jag kniper hårt med knäna mot Mats lår. Trycker ner mina händer mot hans höfter. Ett förirrat rådjur som har kommit förbi viltstängslet hoppar framför hojen och ner i diket till vänster om oss. Skuttar upp för slänten men kommer fram till viltstängslet. Hoppas att den ska lyckas ta sig in någonstans och inte hoppar fram och tillbaka på vägen. Mats kör vidare som om ingenting har

hämt. Men jag har fått mig en kraftig adrenalinkick. Dagens bromsprov på avrostningen har vi nu avklarat på egen hand på vägen.

Vi anländer först till motorklubben. Grinden är låst. Jag fick koden av Mia förra veckan, men jag hinner inte hoppa av hojen förrän Per-Anders och Kristina i sin bil stannar bakom oss. Per-Anders har också koden till låset. Jag låter honom låsa upp och hänga av hänglåset så att jag inte behöver ta av mig mina mc-handskar. Vi öppnar var sin sida av grinden. Mats kör in. Jag viftar med tummen i luften och får lifta med honom på hojen sista biten in till gården. Trodde jag.

Mats svänger skarpt in till vänster in till banan där han ska ha sin asfaltstation för att kontrollera att banan sopades enligt överenskommelse. Det verkar som att det har sopats, men inte överallt. Hoppas det blir bra för dem ändå.

Under tiden som vi har snurrat runt på asfalten har Per-Anders och Kristina låst upp matsalen och burit upp de nybakade bullarna som de hämtade på bageriet samt allt som behövs för

att vi ska kunna ordna fika under dagen: en egen vattenkokare, kaffe, mjölk, sockerbitar, träbestick, muggar, papperstallrikar och en massa annat smått och gott.

Vi har drygt en timme för att förbereda allt innan frukosten ska serveras. Vi börjar med att städa i köket.

”Lämna köket i samma skick som när ni kommer” står på en klistrad post-it-lapp på ett skåp ovanför kaffebruggarna.

– Ja, då får vi se till att lämna några kaffebläckor, spilla lite kaffeböror och låta några smulor ligga kvar lite varstans, säger jag skrattande till Kristina.

Vi är två ”Fées du logis” (som man säger på franska – rak översättning: hemmets älvor), Kristina och jag, som gör rent i köket med våra trollspön (eller rättare sagt med en disktrasa och lite diskmedel).

När köket är rent (i bättre skick än när vi kom), skär jag bullarna i halvor medan Kristina brer mackorna och Per-Anders går iväg för att sätta upp dagens planering till deltagarna och laminerade skyltar till toaletterna. Han registrerar också deltagarna allt eftersom de anländer.

Klockan nio fylls matsalen av frukostsugna mc-förare. Det är full rulle och kaffekokning på kaffekokning för att

hinna servera alla 45 deltagare och de 20 funktionärerna som har kommit till dagens avrostning.

Drygt en halvtimme senare är matsalen tom igen och vi gör rent efter frukosten. Vi ställer vattenflaskorna och resten av fiket i kylan och när allt är klart går jag ner till asfaltsstationerna och tar några bilder.

Jag får veta att "grusgruppen" tydligen var tvungen att köra iväg någon annanstans så jag kan inte förevisa dem, men asfaltsgruppen är på samma ställe som förra året. Det som är nytt för i år är att Mats nu har en egen station som han får basa över. *Se hans notis efter min text.*

Medan vi var uppe och lagade frukost har de andra funktionärerna lagt ut koner och sprayat banor med pilar och streck på asfalten. Jag känner igen stationerna – bland andra:

- Bromsprov
- Manövrering
- Starta i backen
- Garagevändning

Mats är "comme un poisson dans l'eau" (som en fisk i havet – ja, du får en liten fransk lektion idag; för uttalet, hör av dig). Jag går till hans station. Han instruerar deltagarna, ger dem tips och släpper iväg dem på banan.

Solen skiner och temperaturen stiger, men det blåser för mycket. Jag behöver ändå gå tillbaka till huset igen för att hjälpa Kristina att förbereda lunchen.

Vid kvart över elva anländer Niklas Larsson från restaurangen Friläget AB med den varma lunchen, och specialkosten.

Strax före klockan tolv dyker våra första hungriga gäster upp i matsalen. Det serveras kryddig och mycket smakrik korv Stroganoff med ris, i en vegetarisk variant för dem som bad om det, och för dem med specialkost serveras det också något för dem. Jag kokar kaffe på löpande band, och får beröm för det goda kaffet. Det låter bra. Jag tvingar deltagarna att skriva sina namn på muggarna de tar så att de kan återanvända den till efter-

middagens fika. Vi behöver tänka på miljön.

Dagen försvinner i flygande fart trots att jag inte sitter på någon hoj. Lunchen är redan avklarad och nu är det vår tur att sätta oss ner och smaka på den väldigt goda korvgrytan. Per-Anders och Kristina ska träffa Niklas i morgon och får hälsa honom från oss alla, att maten var mycket god.

Vi tar det lite lugnt efter lunchen. Klockan tretton har deltagarna blivit indelade i nya grupper och dagens sista fika blir inte förrän om två timmar. Jag sopar golvet, Kristina källsorterar, rensar aluminiumformerna och lägger dem i en egen sopsäck. Jag ser till att kaffetermosarna är påfyllda och att kaffebruggarna är laddade. Vi lägger fram våra hembakade kakor på ett bord i matsalen så att allt blir klart till dagens avslutning. Kristina har bakat två kakor med hallon. Jag bjuder på vaniljdrömmar och lavendelkakor. Kristinas kakor är laktosfria och hon har köpt ett glutenfritt alternativ. Mina kakor innehåller smör, men också en massa kärlek. Det finns laktosfritt och glutenfritt alternativ, men kärleksfritt finns inte, därför skriver jag en lapp för att varna.

Vi får nästan stående ovationer för våra bakelser. Alla deltagarna är mycket nöjda med dagens avrostning. Det verkar som att de har haft kul på hjul, medan vi i köket har haft kul utan hjul.

Det har varit mycket väl organiserat. Stort tack till Mia som har hållit i alla trådar. Vi har haft var sin uppgift och allt har flutit på perfekt. Vi behövde verkligen vara två i köket för att hinna med allt. Vi fick en tydlig lista från Mia med deltagarna som behövde specialkost, och Kristina och Per-Anders hade koll på allt och hade tagit med sig allt vi behövde. Det har inte skett någon incidenten alls under dagen, så ingen ambulans har behövt tillkallas. Vi packar ner allt i Per-Anders och Kristinas bil och ser fram emot att köra hemåt efter en mycket lyckad dag, utan olyckor. Trodde vi.

Epilog

Precis när vi ska lämna lokalen ringer Per-Anders mobil. Det är Mia. Helen har trillat med sin motorcykel på grusbanan. Hon klämde foten under motorcykeln och har skadat sig så hon kan inte köra hem sin hoj. Har Per-Anders och Kristina plats i bilen?

Vi går till den samlade gruppen ute på gruset. Helen ligger på marken och får vänsterfoten bandagerad. Per-Anders kör bilen så långt han kan i närheten av banan, och stödd av Per-Anders och en annan får Helen hoppa på ett ben ända till bilen. Kristina sätter sig i baksätet. De ska köra Helen till sjukhuset så att hon kan få sin fot röntgad. Vi får hoppas att hon inte bröt foten.

Nu lämnar vi också Limhamns bana och kör hemåt. Mats väljer att köra på de småvägarna han hade tänkt ta i morse, men som vi inte tog eftersom vi var sena. Himlen har täckts av ett grått molntäcke. Temperaturen har kommit upp (eller ner – ingen aning, jag var inne nästan hela dagen) till 15 plusgrader och jag får äntligen en tur på hojen.

När vi passerar skylten som pekar mot Härkeberga frågar jag Mats om vi inte kan ta en tur dit, när vi ändå är så nära.

– Jag vill också ha kul på hjul, skriker jag till honom.

Mats låter sig inte tillsägas två gånger, på en handvändning vänder han hojen och styr kosan mot Härkeberga. Jag

känner knappt igen vägen. Tänk vad vädret och årstiderna kan förändra ett landskap. Vägen dansar. Backarna under träden har klätt sig i vitsippor. Utspridda vita prickar som separata snöflingor på marken. Efter Rockarp hoppar vi på vår favoritbula. Vid flygmuseet säger jag till Mats att han kan vända och köra hem samma väg som vi nu kom.

– Vi får skynda oss hem nu. De har lovat regn, konstaterar han.

Jag har mitt högra beskydd, tänker jag, och hoppas att vi ska hålla oss torrskodda. Mot Malmö i horisonten ser molnen ganska mörka ut, men vi kommer förhoppningsvis inte att bli blöta. En insekt kraschlandar på mitt visir. Jag behöver inte bry mig om att be Mats stanna så att jag kan rensa visiret. Nej då, jag får välbehövlig hjälp från ovan. Lagom stora regndroppar faller. Mats ökar farten efter Staffanstorp. Det regnar inte så mycket, men tillräckligt för att tvätta mitt visir rent från insektsresterna, men inte tillräckligt för att blöta ner oss. Vi kommer hem nästan torrskodda och jag är supernöjd med min dag. Det har varit underbart med allt.

PS: Stort tack till er alla som kom till mig och tackade för mina texter i *Bumsen*. Det värmdes mitt hjärta att höra att ni uppskattar mina alster. På återhörande!

*Med varma hälsningar,
Cécile (alias Spättan)*

Från asfalten

Första gången som funktionär på en avrostning – vilken dag!

I helgen hade jag för första gången äran att vara funktionär på en avrostning, och jag fick ansvaret för slalombanan och garagevändningen. Det var otroligt roligt att få visa hur man kan arbeta med dessa moment, och jag hoppas verkligen att jag lyckades inspirera deltagarna till att vilja utvecklas ännu mer som förare.

Jag vill rikta ett stort tack till er alla – er vilja att bemästra "min bana" var inget mindre än imponerande!

Alla uttryckte stor uppskattning, vilket värmdes enormt. Det var fantastiskt att se hur alla körde därifrån lite klokare, lite säkrare och betydligt mer erfarna än när de kom.

Det enda jag saknade var ekipage med passagerare. Var höll ni hus? Jag hoppas få se er nästa gång!

Den här dagen fyllde mig med energi och idéer. Jag blev inspirerad till nya projekt, som jag hoppas kunna utveckla och återkomma till inom en snar framtid.

Sist men inte minst vill jag tacka alla andra funktionärer och Mia, som var ansvarig för arrangemanget, för en mycket lyckad avrostningsdag.

*Tack!
Mats, Spättans chaufför*

